

Anya. Édesanya. Legtöbbször anyu. Ha hízelegni szeretnék, mamikám. ? az, aki úgy érzi, mindig mindent megmondhat, mert „ki mondja meg, ha anyád nem”...



Nagyon várt. Mindig is kislányt szeretett volna. Pont olyant, mint amilyenre sikeredtem. Nem éppen könnyen érkeztem a világra, de minden szenvedést megértem, mesélte. Már annak idején is babanaplót vezetett. Nem olyan divatosat, mint manapság, de az összes fontos dolog benne van. A 3 és fél kilóm, az 51 centim. Az első levágott hajtincsem, az első fogam, a keresztelési kis cipőm. Az emlényeim, amire nem emlékezhetek, de ? meg?rizte nekem. Az első fürdése, a véd?oltásaim beadásának id?pontjai, a testsúlyom és a hossz méretem alakulása. Az első lépéseim, az első szavam, ami természetesen az apa volt. Kedvenc ételeim, játékaim. Majd színes kis történetek a szülinapomról, a hisztijeimről, az óvodás emlényeimről, a játszótársaimról. Minden benne van, amit feltétlenül tudni kell rólam.

Nem mindig volt fel?tlen a kapcsolatunk. Nem mindig éreztem úgy, hogy jó anya. Haragudtam rá, amikor rendet kellett tennem a szobámban, amikor a szennyesem magától nem vándorolt el a mosógépig, nekem kellett elvinnem, amikor sárgarépat pucoltatott velem, amikor nekem kellett az udvart összesöprenem. Még a húgomra is vigyáznom kellett, aki nyivákolt folyamatosan. Kés?bb meg beköpött. Jöttek a z?rös kamaszévek. ? meg mindent tudni szeretett volna. Hová megyek, miért, kivel, meddig maradok... És megvárt éjszaka. Rendszeresen eljárt a szül?i értekezletekre, érdekelték a jegyeim. Nem volt boldog a meg nem mondott kettesem?l. Minden nap bosszantott, kitalált valamilyen feladatot. Viráglocsolást, mosogatást, portörleszt. Szombatoként porszívózást. Ha nem tetszett a f?ztje, nem kaptam vacsoráig semmit, nem süttöt palacsintát. Süttöt, csak nem spenót helyett. Nem engedte meg, hogy pofázzak, tisztelnem kellett a feln?tteket, s?t még köszönnöm is illett. Nem járhattam kivágott pólókban, szakadt nadrágban, és vizes hajjal sem mehettem sehová. „Alsómajicát” is hordtam, meg papucsban közlekedtem a házban. Még a fürd?szobát is rendbe kellett tennem a pancsikolásom után. Kötelez? volt levest és gyümölcsöt ennem. Mindez mellett elvárta, hogy megnézzem a nagyszüleimet, és még tanulni is maradjon id?m. Beszélgetnem kellett vele. Mesélnem, hogy mi a bajom, minek örülök, nem elégedett meg annyival, hogy semmi újság nincs a suliban, és jegyet sem kaptam. Könyvespolcot is szereltetett apukámmal a szobámba, olvasnivalót is vett nekem. Néhányszor úgy éreztem, hogy Gyöngyi osztálytársn?m anyukája ideális lenne nekem. ? nem érdekl?dött semmir?l, otthon nem is beszélgettek, nyugodtan aludhatott Gyöngyi a pasijánál 14 évesen. Mari néni azt sem tudta, ki a lánya osztályf?nöke, ebb?l kifolyólag a jegyek miatt sem voltak z?rök otthon.

Józan ésszel tudtam, hogy anyukám jót akar, az életre nevel, tanít folyamatosan. Morcosságom nem is tartott sokáig. Azután anya lettem én is. És mi történt? Vezettem a babanaplót, a gyerekeimnek vannak feladataik, járok rendszeresen szülői értekezletre. Pontosan minden úgy csinállok, mint anyukám annak idején. Milliószor hívom naponta, tanácsokat kértem/kérek tőle. Megbeszéljük a dolgokat. Most sincs mindig szélcsend, néha egy-egy viharfelhő is megjelenik az égen, de tudom, hogy neki volt igaza. Meg különben is, egy anyának mindig igaza van, csak vagy bevalljuk, vagy sem.

Szerencsés vagyok, hogy még mindig számíthatok rá. Lehet, hogy sosem mondtam el úgy konkrétan neki, hogy mennyire hálás vagyok mindenért.

Anyu ma is óv, véd, félt. Segít, amiben tud. Még mindig az a kislánya vagyok, így negyven felett is. Még mindig nevel. „Mert ki mondja meg, ha anyád nem...”

Tudom, hogy nagyon sok gyereknek volt ilyen „szörny?” anyukája, aki valójában a világ legjobb anyukája. Remélem, nagyon sokan lettünk „szörny?” anyukák, a világ legjobb anyukái...

Egri Emma - [egriemma](#)

{module [160]}

{nomultithumb}